

AM.

Igy
knál
ítok,
gtok

k el,
udós

ÖK.

szá-
be-
ndor

volt
tam
ogy
meg-
emé-
pok
zin-
evél

n.

épület.

A CZIPŐ. (Lásd a 190. lapon.)

XXXVII. kötet, 12. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. szeptember 22-én.

A GRÓFKISASSZONY ROKONAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

TILDA elfordult s úgy tett, mintha nem hallgatott volna oda; Dorka ellenben nagyon figyelni látszott s mintha kissé el is sápadt volna, de nem szólt semmit. Ottika pedig nyakába ugrott nevelőnőjének s gyöngéden mondá:

— Kedves jó Malvina kisasszony! Ne törődjék vele, akármit orditoztak azok a goromba fiuk. Azért mégis csak az én kedves jó Malvina kisasszonyom marad.

— Bohó gyermek, szólt a nevelőnő kissé elmosolyodva. Talán csak nem hiszed, hogy haragszom, ha valaki öregnek mond? Az való, öreg vagyok, ezért hát nem haragudnám. De csuf dolog, ha gyermek gunyol akárkit az öregsége miatt. Ez gonoszságra mutat s ezért rajta leszek, hogy azok a vásott gyerekek büntetést kapjanak. Nekik lesz javukra, ha elszoknak az ilyen durva csínyekről. Jó szerencse, hogy igazi baj nem történt, mert a kocsis nagy erőfeszítéssel végre meg tudta fékezni a lovakat s haza jutottunk.

— Ez valóban szerencse, szólt Berti komolyan. De alig tudom elhinni, hogy a molnár gyerekei tették. Ismerem őket, nagyon szerény és illedelmes fiuk. De majd kifürkészem. És ha csakugyan ők voltak, nem viszik el szárazon, arról jót állok.

Malvina kisasszony nem akarta a maga kellemetlen kalandjával tovább rontani a fiatalok mulatságát.

— No, hagyjuk ezt, mondá. Hát itthon hogy folyt a mulatság? Remélem, jól töltötték az időt? Tilda zongorázott ugy-e?

Tilda kissé szégyenkezve felelé:

— Nem... arra nem értünk volna rá. Bejártuk a kastélyt s az olyan érdekes volt!

A nevelőnő elégedetten mosolygott. Ő már annyira otthon érezte magát itt a kastélyban, hogy a ki a kastélyt dicsérte, azt szinte úgy hallgatta, mintha neki mondott volna valami kellemes bókot.

— Meghiszem, hogy érdekesnek találták. Nagyon az, valóban; meszsze földön nincsen ennek párja. Ugy-e Dorka?

Dorka úgy el volt merülve valami komoly és látszólag nem is kellemes gondolatba, hogy jóformán nem is figyelt oda, miről beszélnek. Félig felriadva felelé:

— Oh... igen... persze...

Ez már nem tetszett Malvina kisasszonynak.

— Hogy képmutatóskodik! gondolá. Azt akarja velem elhitetni, hogy ő nem találta valami különös szépségnek, mintha már sokat látott volna szebbet.

Elfordult tőle s ismét nagyon nyájasan mondá Tildának:

— Most már, úgy gondolom, nincs valami más mulatság tervben, most hát halljunk egy kis zongora-játékot.

— Oh, nem igen fogok tudni játszani, szerénykedék Tilda. Nem hoztunk hangjegyeket. A nélkül pedig nem tudok...

— Dehogy nem tudsz, szólt közbe Dorka. Tudsz akárhány szép kis darabot könyv nélkül. Tudod, nagymama azt

mondta
kedni é

M

gorubb
otthon
névébe
bakat.
igen tu
szigoru
mondta

kedve
tetem.
meg a
hogy m
hozzá
sokat l
hogy a
cseleks
lenni.

D

padt. F
leczkéz
hogy n
Tildát,
s ő job
után m
a neve
Ő már
vén is
zat M
mégis
ő itt s
idős ne
lene m
szokás
ségét n
N
értette

mondta, hogy nem illik nagyon kényeskedni és kéretni magát.

Meglehet, hogy Dorka ezt kissé szigorubb hangon mondta, épen úgy, mint otthon megszokta, mikor a nagymama nevében ránczba kellett szedni a fiatalabakat. De Malvina kisasszony ezt nem igen tudhatta s nem tetszett neki a Dorka szigoru hangja. Ezt mindjárt meg is mondta.

— No, ha Tildának épenséggel nincs kedve játszani, akkor a világért sem erőltetem. Mert nem mindenkinek van ám meg az a tulajdonsága, kedves Dorka, hogy mások előtt nem jön zavarba. A ki hozzá szokott hogy parancsolgasson, másokat leczkértessen, az könnyen elfelejti, hogy a félénk természetü nem beszél és cselekszik oly bátran. Kiméletesnek köll lenni.

Dorka elvörösödött, aztán el is sápadt. Könnyü volt megértenie, hogy ez a leczkértetés egyenesen neki szól. Érezte, hogy nem érdemli, mert csak arra intette Tildát, ne csináljon hiábavaló komédiát s ő jobban tudja, milyen ez a Tilda. Azután meg a büszkeségét is sértette, hogy a nevelőnő ilyen keményen leczkérteti. Ő már nagyocska leány volt. Már a nyelvéen is forgott, hogy megmondja az igazat Malvina kisasszonynak; de azután mégis csak leküzdötte. Nem illenék, hogy ő itt szembe szálljon és vitatkozzék az idős nevelőnővel, kivált mikor meg is köllene magyarázni a Tilda holmi kis roz szokásait. Hallgatott tehát. De kedvetlenségét nem titkolhatta el teljesen.

Nagyon jól látta ezt Tilda és meg is értette. Már pedig ő igazán szerette az ő

kedves Dorkáját. Meg is feledkezett minden egyébről, oda szaladt hozzá és megölelte.

— Ne vedd roz néven, kedves kis Dorka mama... én vagyok az oka, én beszéltem csak úgy bele a világba. Igazán sajnálom, kedves Malvina kisasszony, hogy ok nélkül huzódoztam... Dorkának igaza van, tudok én akárhány darabot könyv nélkül, el is játszom, ha... ha az én kedves kis Dorka mamámról nem gondolnak rozsat. Mert ő mindig csak jó és okos, mikor hozzám szól.

Ezt Tilda egészen őszintén mondta, mert úgy érezte is. Csakhogy a kik hallották, kissé máskép magyarázták. Azt hitték, csupa jószivűségből, gyöngédségből mentegeti testvérét. Ezért aztán Ottika ő hozzá szaladt és őt ölelte meg.

— Jaj de jó és kedves vagy te, édes Tildám! De ne is hidd, hogy Malvina kisasszony talán valami rozsat gondol Dorkáról és roz testvérnek tartja őt.

— Ments Isten! szólt a nevelőnő szeliden. Nincs is semmi jogom hozzá, hogy bele szóljak a dolgukba. Csak épen figyelmeztetni akartam Dorkát, hogy ne erőltessük Tildát, ha nagyon félénk. Majd ha jobban megismerkedünk, bizalmasabb lesz.

Dorka ezalatt már egészen vissza nyerte önuralmát s nyájasan, szeliden mondá:

— Oh, tudom én, hogy hibáztam; kissé nagyon is határozottan szóltam. De hát Tilda igazán szépen játszik, tud is sok szép darabot s én szeretem, ha mások is hallják.

Ernő, ki az egész idő alatt csöndesen figyelve ült ott, ekkor érkezettnek látta az időt, hogy végét vesse a kellemtelen beszédnek.

— Majd én fölnyitom a zongorát és előkeresem a kottáinkat. Talán lesz közöttük olyan is, melyet Tilda ismer. Nézzük csak!

Mindjárt hozzá fogtak és csakugyan találtak. Tilda oda ült a zongorához és ugyancsak igyekezett, hogy kitegyen magáért. Nehány kis darabot igazán szépen eljátszott. Mindnyájan figyelmesen hallgattak, de talán senki sem annyira, mint Dorka, kinek a szeméből kilátszott az öröm, hogy Tilda csakugyan becsületet vall játékával.

— Nagyon csinosan játszik, igazán csinosan, szólt a nevelőnő.

— Ugy-e, ugy-e? mondá Dorka élénken. Tudom én! Nagyon nagy tehetsége van a zenére.

A nevelőnő látta, mily őszinte örömmel mondja ezt Dorka, mennyire meg van elégedve testvére sikerével. És ekkor a szigorú nevelő kénytelen volt titkon megvallani magának, hogy ez a Dorka olyanak látszik, mintha csakugyan nagy szeretettel csüggne a testvérén.

— Talán használt neki az intésem, gondolá. Gyöngédebb lesz fiatalabb testvére iránt és leszokik arról az elbizakodottságról. Tulajdonképen sajnálom azt a Dorkát, hogy olyan rossz irányban engedték fejlődni.

Épen befejezték a zongorázást, mikor izenet jött a nagymamától, hogy készüljenek, indulni kell haza felé.

Mialatt a másik terembe mentek, a

hol a nagymama és a grófné volt, Dorka oda sugott Tildához:

— Aztán meg ne emlitsd valamiképp a nagymama előtt a nevelőnő esetét azokkal a fiukkal.

— Hogy meg ne emlitem? Már ugyan miért?

— Most nem érek rá megmagyarázni.

— No már pedig én okát akarom tudni. Miért ne mondhatnám el? A nagymama nevetni fog, ha majd elbeszélem, mennyire meg volt rémülve ez az unalmas vén nevelőnő.

— De nem fog nevetni, ha megtudja, kik voltak azok a fiuk. Az nagyon el fogja szomorítani, csak úgy mint engem.

Nem beszélhetek többet, mert Ottika oda jött és vidáman kérde, mit sugdosnak. A két testvér igyekezett tréfával elütni a dolgot, pedig kivált Dorkának épenséggel nem volt most tréfás kedve. De még Tilda is gondolkodóvá lett egy kicsit.

— Mire nem gondol az a Dorka! Töprengett Tilda magában. Az nem lehet... azt nem hihetem... Niki és Edus mégsem olyan vásott fiuk... ők nem teheték azt... Csak Dorka képzelősködik mindjárt.

Már jócskán esteledett, mikor megint bent ültek a kocsiban és utban voltak hazafelé.

— Jaj, de kellemes napunk volt! szólt Tilda. Ottikáék mindnyájan olyan kedvesek. Olyan szép minden ebben a kastélyban.

— Igen, mindnyájan nagyon kedvesek, szólt Dorka is.

De a nagymama, ha jobban figyel, észrevette volna, hogy Dorka nem látszik

olyan teljesen elégedettnek, mint Tilda. De a nagymama nagyon el volt merülve a saját gondolataiba. Örült, mikor hallotta, hogy unokái kellemesen töltötték a délutánt és meg vannak elégedve; de aztán nem ügyelt rájuk, hanem elgondolkozott a saját emlékein, hogy hajdanában, réges-régen miként járt ő itt ezen a tájon, ebben a kastélyban és mint találta most. Nem is sejtette, hogy Dorkának valaminő aggodalma van.

Pedig ugyan csak volt. A mint haza értek s a nagymama a maga házi dolgai után látott, Dorka félre vonta Tildát és tűnődve mondá:

— Tilda, ki kell valamit gondolnunk, hogy a jó nagymamának fülébe ne jusson, mit miveltek azok a pajkos fiuk. Gondolkozzál te is, hátha jut eszedbe valami.

Tilda türelmetlenül ugrált ide-oda.

— Ugyan Dorka, te már igazán

kegyetlen vagy. Alig értünk haza, már elrontod a kedvemet ezzel a haszontalan históriával. Hát ugyan mi közünk hozzá? Aztán mit is tehetnénk? Én először is nem hiszem, hogy Niki és Edus tették... de ha tették is, hát ugyan micsoda nagy baj az?

Hiszen nem tört ki a nyaka annak az unalmas vén Malvina kisasszonynak, és ha egy kicsit megijedt, hát majd kiheveri. De nagy baj is az, ha egy olyan kiállhatatlan teremtés egy kicsit megijed.

— Ugyan Tilda! Már hogy beszélhetsz így? Hiszen, mikor ott voltál vele, úgy látszott, mintha nagyon szeretnéd.

— No bizony! Csaknem mondhattam neki a szemébe, hogy kiállha-

tatlan vén jószág? Aztán eleinte nem is igen volt ellene valami nagy kifogásom de mikor aztán pirongatni kezdett tégedet... no már ez csak nem járja... micsoda vakmerőség az! Azért hogy te

... ELÉRTE A KALAPOT. (Lásd a 186. lapon.)

engem megintettél... hát mi köze neki hozzá? Tudom én azt jól, hogy te okosabb vagy nálamnál, aztán elvégezzük mi a magunk dolgát egymás közt, mit avatkozik bele? Ki nem állhatom, hát vége. Szinte szeretném, ha csakugyan Niki lett volna az, a ki úgy rá riasztott. Csakhogy nem igen hiszem.

— Én pedig hiszem és szeretném, ha nem vennéd oly könnyedén ezt a dolgot. Mert ez nagyon csuf egy csiny volt.

— Én bizony nem tartom valami nagy dolognak. Ha ők tették, hát csupa jókedvökben tették. Legokosabb, ha nem is beszélünk róla, s azzal vége lesz.

— De nem lesz! Hallottad, hogy Ernő mit mondott, meg Malvina kisaszszony is hogy fenyegetőzött? Kutatni fogják, ki tette és csupa gyanuból talán ártatlan gyermekeket fognak büntetni, az igazi bűnösök pedig majd jót nevetnek. Az pedig nem járja, hogy ártatlanok szenvedjenek.

— De hiszen még nem is tudod, hogy Niki tette-é?

— Majd kivallatom. Akármilyen pajosak, de hazudni nem szoktak, megmondják az igazat.

— Nos, és ha azt mondják, hogy ők tették? Akkor mit csinálsz?

— Akkor majd rábirom őket, hogy eljöjjenek velem és bocsánatot kérjenek Malvina kisasszonytól. Azt nem engedhetem, hogy azok a szegény molnár-gyerekek ártatlanul szenvedjenek.

Tilda, ki eddig meglehetősen közönyösen beszélt, most szinte elvörösödött és fölپattanva kiáltá:

— Micsoda? Oda akarnád őket vezetni, hogy bocsánatot kérjenek?! Talán

csak nem gondolsz komolyan arra, hogy ily csuffá tégy mindnyájunkat? Még ha valami fontos személyiség ült volna a kocsiban... maga a gróf, vagy a grófné, no, akkor hagyján! De az a kiállhatatlan csuf nevelő! No bizony!

— Az mindegy. Nem szabad sértenők senkit.

— Én pedig ebbe nem egyezek bele. Legalább kérdezd meg a nagymamát... vagy apácskát...

— Nem tudom... azt nem igen fogom tenni. A nagymama mélyen elszomorodnék, szörnyen röstelné... apácska pedig megharagudnék, és talán nagyon is keményen büntetné a fiukat. Ettől szeretném őket megmenteni. De majd beszéllek talán Aladárral, hogy őmit vél.

— No, azt ugyan előre is gondolhatom. Hiszen mindig egy követ fujtok. Ha te akarod, akkor ő is akarni fogja.

— Ha ő is jónak gondolja, akkor jó is lesz.

— Oh, gyönyörű lesz! Csuffá teszel mindnyájunkat. Ugyan szép lesz, ha az a fontoskodó, kiállhatatlan nevelő majd megtudja, hogy a mi testvéreink voltak azok a vásott fiuk és majd azt mondja, hogy ezek csakugyan oda valók a parasztsziskolába. Mondhatom, gyönyörű lesz!

Ezzel kiment s nem törődött tovább az aggódó Dorkával.

(Folytatása következik.)

BETŰ REJTVÉNY.

5. 6. 1. 4. A kis gyermek első szava,
3. 2. 5. 6. Gömör megye főfolyama,
8. 1. 5. 6. Ismeritek e nevet tán:
1. — 8. Tündérvár a kék Adrián.

ötlik a
eleinte
Ugyan
öreg A
időben
kimélj
volt az
fől ser
maska
minek

M
volt a
tam.
mert
volna
amit é
ugy g
illik,
olyan
haszn

V
kérd

megva
is sze
lányo
áron.

fial
őcska

neki
azokr

EGY ÓCSKA KALAP TÖRTÉNETE.

— Beszélyke képpel. —

OKSZOR láttam ott függni a falon azt az ócska kalapot. Látom még most is, csakhogy most már nem ötlök a szemembe. Hozzá szoktam. De eleinte váltig törtem rajta a fejemet: Ugyan minek tartogatja ott a falon az öreg Ambrus? Talán olykor-olykor esős időben fölteszi, hogy a jobbik kalapját kimélje. Bajosan. Olyan régi divatu kalap volt az, hogy az öreg Ambrus bizonyosan föl sem tette volna a fejére, mert igazi maskara lett volna benne. De hát akkor minek tartogatja?

Meg volt annak a maga oka. Nem is volt addig nyugtom, a mig meg nem tudtam. Megtudhattam volna már régen, mert nem titkolták a dolgot, nem is lett volna rá ok. Csak épen kérdezni kellett, amit én sokáig rösteltem megtenni. Mert ugy gondoltam, hogy az már mégsem illik, kérdezgetni valakitől, miért tart olyan ócska kopott kalapot, melynek hasznát sem veheti.

Végre azonban egyszer mégis megkérdeztem.

— Hja, kedves ifuracskám, annak megvan a maga oka, felelé az öreg; én is szeretem látni, de meg a Veronka lányom nem akar tőle megválni semmi áron. És igaza is van.

— No már ez furcsa. Hiszen olyan fiatal asszony csak nem tehet föl ilyen ócska férfi-kalapot?

— Persze hogy nem. De jól esik neki ránézni, mert ez mindig emlékezteti azokra a régi napokra, mikor ez a kalap

olyan nagy szolgálatot tett nekünk. Nem érti, persze! No, majd elmondom. Aztán amit én nem tudok, majd kérdezze meg Veronkától, vagy a Marczy fiamtól.

Azt meg is tettem és így lassan-lassan megtudtam az egész kis históriát, mely a kalaphoz füződött.

Jó régecskén történt az, vagy tizenöt évvel ezelőtt. Akkor az öreg Ambrus még nem a városban lakott, nem is élt kényelmesen, hanem kint jó messze egy dunaparti faluban éldegélt, mint szegény halász ember.

Nem igen volt egyebe, mint kis házikója, egy-két hálója és a két gyermeke, Marczy és Veronka. De ő ezzel meg volt elégedve, kivált a két gyermekkel. Izmos, egészséges pár gyerek volt és hozzá még jó és engedelmes is. Akárhányszor már segítségére is voltak apjoknak, eljárak vele halászgatni. Jól tudtak evezni, nem is ijedtek meg, ha a Duna olykor a nagy széltől fenyegetően hullámzott. És ha az apjuk valami más dologban járt el, ők maguk mentek csónakázgatni. Ezzel még néha egy kis pénzt is kerestek, ami nagyon rájuk fért. Mert biz ők szegények voltak és ugyan-csak örültek, ha a kastélybeli uraságtól néha holmi ócska ruhát kaptak ajándékba, kivált a Veronka, a kire az uraság kis leányának a ruhája épen ráillett. Az igaz, hogy a hozzá való falusi leányok gyakran nevettek rajta, de ő ezzel nem törődött. Tudta ő, hogy nem a ruha teszi az embert s örült, hogy az apjának nem kell rá költeni.

Hálás is volt a kastélybeli jó uraság iránt, csakhogy ezt nem igen tudta mivel

bebizonyítani. Legföljebb azt tehette, hogy megcsónakáztatta a kisasszonyt. Ilyenkor Marczy is mindig segítségére volt. Olyan jól értették ők már a dolgukat, hogy az uraság rájuk is merete bizni a félénk kisasszonykát. Sőt akárhányszor még a földes ur is beült a csónakba, és ha vendégei voltak, azokat is megcsónakáztatta. Ilyenkor pedig Marczy és Veronka mindig kaptak egy-két tizeskét. Köszönettel fogadták, mint ajándékot.

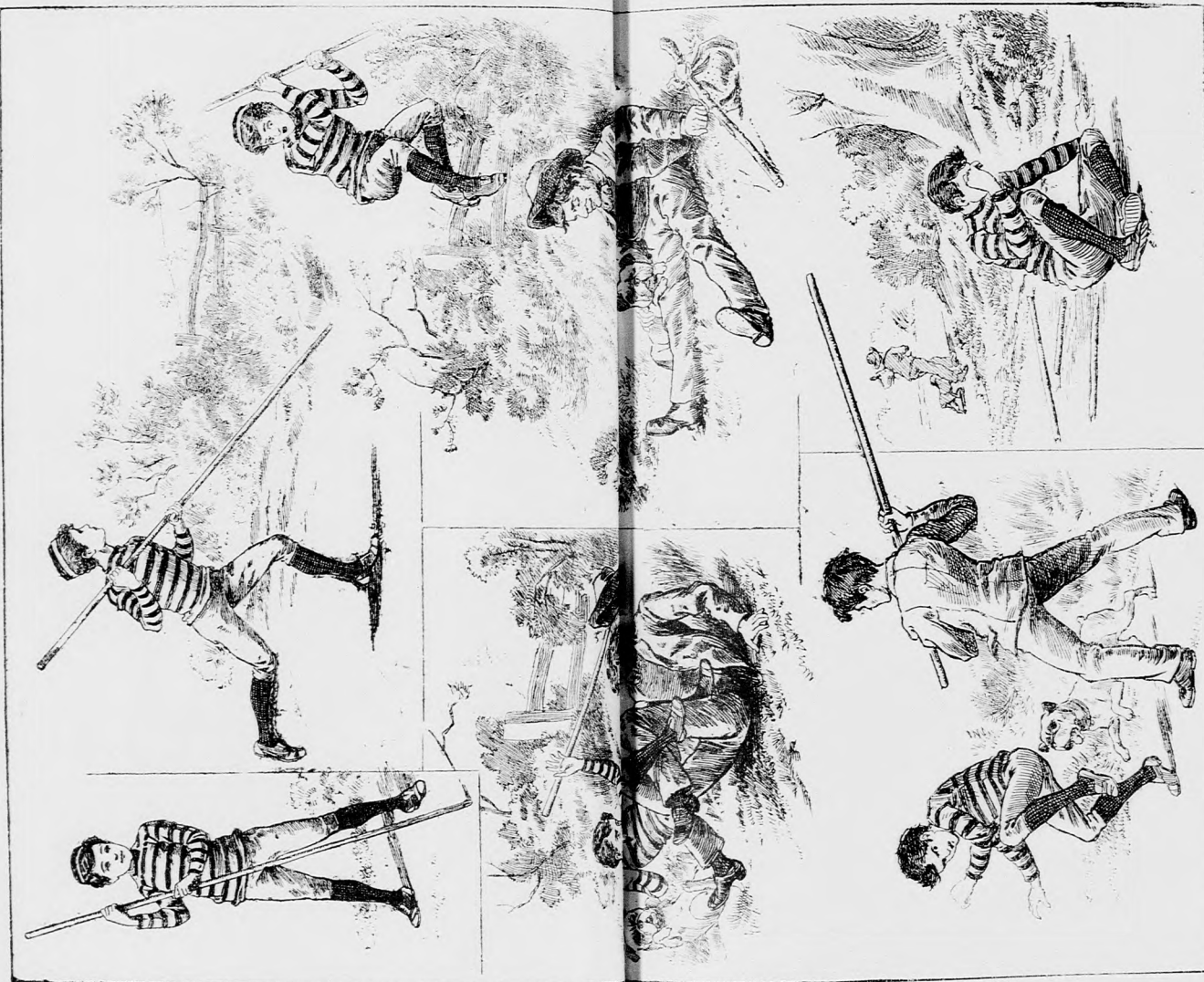
Egy napon az apjoknak dolga akadt a városban s ők magukra maradtak. Szeles, kellemetlen idő járt, de azért nem volt sokáig maradásuk a szobában. Kisétáltak a víz partjára, azon gondolkozva, hogy ha fúj is a szél, azért csónakázni fognak egy kicsit. Szokva voltak már ők ehhez.

Nem sokáig jártak ott, midőn egy öreges urat pillantottak meg, ki szintén a parton sétált és hosszan nézegette a vizet, aztán a csónakot.

— Nézd csak Marczy, szólott Veronka. Ez az öreg ur néhány nap óta ott van a kastélyban... valami vendég.

— Láttam én is, talán csónakázni szeretne, azért jár itt.

— Kínáljuk meg. Ráérünk. Meg is tették mindjárt, Marczy illedelmesen oda lépett az öreg urhoz és kérde:

— Tetszik talán egy kicsit csónakázni? Az ott ni a mi csónakunk, s mi jól tudunk evezni.

Az öreg ur nem valami barátságos ember volt. Nyersen felelé:

— Menjete a dolgokra. Ha csóna-

— Kérem szépen, mi halászigyerekek vagyunk, értjük a mesterségünket... velünk bátran beülhet a csónakba.

— Ne alkalmatlankodjatok! rivalt rá az öreg ur. Tudom én, hogy ez csak ürügy, mert koldulni akartok. Nem szenvedhetem az ilyen toladó gyerkőcöket!

Marczy és Veronka megcségyenülve mentek odább. Marczy egy kicsit haragudott is. Mi jussa van annak az idegennek, hogy így beszéljen velök? Bizony ha nincs ott Veronka, még összekap vele. De így mégis abba hagyta.

— Sohase gondolj vele, csitítá Veronka. Hiszen nem ismer, nem tudja, kik vagyunk.

— Akkor annál kevésbé szabad így beszélnie velünk. Lassan odább ballagtak. Elmúlt a kedvök a sétától, csónakázástól, és most már nagyon kellemetlennek találták azt a csufszelet. Mert az bizony ugyancsak erősen kezdett fujdogálni.

Érezte ezt az a barátságatlan öreg ur is, de még ugyancsak! Mert egyszerre fölkiáltott:

— Jaj!.. No!.. Mindjárt leviszi a vízbe... oda van! Már leesett!

Az bizony leesett. Hogy mi esett le,

kázni akarok, nem ilyen gyerkőcökkel megyek a vízre.

Ez kissé bántotta Veronkát.

azt Marczy és Veronka még akkor is könnyen kitalálták volna, ha nem látják. Mert az öreg ur kalap nélkül állt ott s ugyancsak kapkodott akezeivel a kopasz fejéhez, melyről aszél lekapta a kalapot és bele röpitette a folyóba.

Marczy, amint ezt látta, nevetni szeretett volna. Mi tagadás benne, egy kis kárörömet érzett. De nem volt rossz fiú s mindjárt az is eszébe jutott, hogy ebben a nagy szélben biz ez igen kellemetlen lehet annak a kopasz öreg urnak.

— Képzem, hogy fázik a feje! Nincs tíz szál haj rajta.

Veronka meg, a milyen jószívű volt, szinte megijedt. Még bizony beteg lesz az a szegény öreg ur!

— Hátha segíthetnének rajta? mondá.

Oda szaladt a part szélére s látta, hogy a kalap közel a parthoz uszik szép csöndesen lefelé. Fölkapott egy ott heverő faágat és oda kiáltott az öreg urhoz:

— Ne féljen semmit, mindjárt előkeritem a kalapját.

Ez azonban nem volt olyan könnyű dolog. A hol a kalap most uszott, ott a part magas és meredek volt, ki is rakva kövekkel, hogy a víz ki ne mossa. Nyaktörő és veszedelmes vállalkozás volt ott lebecsátkozni a vízhez. De Veronka nem volt afféle kényes, ijedős leányka. Jól tudott mászni, kapaszkodni, s mint valami ügyes czicza, úgy bocsátkozott le. Épen idején. A bottal még épen elérte a kalapot (Lásd a képet a 181. lapon.) ügyesen kiemelte és szerencsésen föl is vitte.

Az öreg ur szinte ijedten nézte ezt.

— Tessék, itt a kalapja, szólt Ve-

ronka. Nem is nagyon nedves, mert a tetejére esett. Fölteheti bátran.

Ezzel odább akart menni. De a barátságatlan öreg ur arca ekkor már épen nem volt barátságatlan, sőt mintha röstelkedett volna. Aztán így szólt:

— Megállj csak, kis leányom. Hát te nem haragudtál, hogy én az imént úgy elkergettelek? Még szívességet is tudtál tenni velem?

— De bizony haragudtam, mikor goromba volt hozzánk. De nem gondoltam rá többé, mikor láttam, hogy baja van. Nem örülök én a más kárán.

Az öreg ur most már nemcsak hogy barátságatlanul nem nézett a két testvérré, hanem jószágosan kérdé, mi a nevök, hol laknak, ki az apjok.

— Jól van. Most csak menjetek haza. Még talán látlak valamikor.

Látta is, kitudakolta, hogy a gyerekek apja kicsoda-micsoda, s másnap magához hívatta. Nehány nappal később pedig mindnyájan beköltöztek a városba. Az öreg ur ott gazdag kereskedő volt s jó állást adott az öreg halásznak, a gyermekeit pedig iskolába járatta. Marczy néhány év múlva mint segéd szorgalmatoskodott a nagy boltban s kedvence volt az öreg főnöknek. Veronkából pedig kedves és derék nő lett s az öreg halász, mikor már nagyon elöregedett, nyugodalmassal kényelemben élt gyermekeinél.

Azt a kalapot pedig, mely akkor a vízbe esett, elkérték volt emlékül az öreg urtól és hűségesen megőrizték.

— Ez hozott nekünk szerencsét, mondá az öreg halász. No, meg a Veronka jósága, az igaz, mert szives tudott

lenni, mikor haragtartó is lehetett volna. A hányszor az ócska kalapot látjuk, mindig arra gondolunk, aszerint cselekszünk és mindig jól jártunk vele.

ELSŐ LECZKE.

GIZELLÁCSKA nem ismert még
Sem betűt, sem „Kis Lap“-ot —
S születése napján könyvet
S mulattató gyermek-újságot kapott.

Mit ér vele, ha nem érti,
S csak rajzait nézdeli,
A mellyel a könyvnek, lapnak
Boritékja, sok oldala van teli.

»Édes, kedves Ida néni,
Ó taníts meg engemet:
Hogy a betűt egybe-róva
Olvashassam lapomat és könyvemet!«

TUL A KERITÉSESEN.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Képpel a 189. lapon.)

ÉLIG pajkosan, félig duzzogva nézett a kis Bertike a mamára. Miczike pedig szeliden várta, mi lesz a vita vége.

— De mamácska, mért ne mehetnénk? Hiszen nem lesz semmi bajunk.

— Mondtam már, hogy most nem mehetek. Nem arra való az idő.

— Oh, én nem félek ám. Ha én nagy leszek, akkor én majd elindulok a világba, haza sem jövök, míg az operenciás tengeren túl nem jártam. Elmegyek én a világ végeig is, és még sem fogok félni.

— Az nagyon szép lesz, úgy is illik derék, bátor férfihoz. De most még várnod kell, a míg egy kicsit nagyobbra nősz. És addig azt kell tenned, amit én mondok, akár érted, akár nem. Most pedig azt mondom, hogy nem szabad messze mennetek a háztól. Csak itt közel játszatok.

— De hát miért?

— Mondtam már, hogy nem szabad kérdezgetned, miért. Megmondtam volna, ha nem makacskodol, mert semmi titok sincs benne, és szeretem, ha tudjátok, miért kell ezt vagy azt tennetek. De mert akaratoskodtál, hát most azt kívánom, hogy egyszerű parancsomra engedelmeskedjetek.

Miczikének, aki teljes másfél évvel volt fiatalabb Bertikénél, semmi kifogása sem volt a mama szavai ellen. Fogta a kedves bábuját és engedelmesen mondá:

— Jőjj Bertike, menjünk ide a kert elejére. Majd ott játszunk.

Bertike ment is, de nem igen tudta, duzzogjon vagy nyugodjék-e bele a mama parancsába. Egyelőre még nem tökéltelte magát egészen egyikre sem, csak ment Miczikével.

A ház szép kertnek a közepén állt s a mint kiértek, Miczike mindjárt találtvolna játékot a ház melletti virágoknál.

— Eh, ez unalmas, szölt Bertike. Menjünk kissé odább.

Mentek kissé odább. Miczike szokva volt hozzá, hogy mindig engedett a Bertike kívánságának. Hogy is ne, mikor Bertike már olyan nagy fiu. És még milyen nagy hős és vitéz lesz! Még az operenciás tengeren is tul fog járni. Az pedig már csak nagy dolog.

Hol és merre van az operenciás tenger, azt Miczike nem tudta egészen pontosan; de azt tudta, hogy a hova most eljutottak, az már a kertnek a kerítése. Igazság szerint ennél tovább nem szabad menniök. Pedig Bertike egyszerre csak nagyot nevetett s a kert hátsó kis ajtajához szaladt.

— Itt a kulcs! Kinyithatjuk! Kimehetünk.

— Hová?

— Hát ki a mezőre.

— De a mama azt mondta, hogy nem szabad.

— Fogja is ő azt tudni! Kimegyünk, aztán sétálunk a mezőn, ahol annyi szép vadvirág van. Ott nem olyan unalmas ám, mint itt a kertben, ahol csak az uton szabad járni, a virágot pedig nem szabad lépni, mert mindjárt zsémbel a vén ker-

tész. Ott olyan bokrétát köthetsz, hogy akár ketten se birjuk el. Pedig tudom, szereted a szép bokrétát.

Furfangos kópé volt Bertike. Csakugyan eltalálta, mivel lehet Miczikét leg hamarább eltántoritani.

— Jaj de jó lesz! szölt Miczike. Szedek nagy, igen nagy bokrétát!

Kimentek és neki indultak a mezőnek. Az már csakugyan igaz, hogy ott ugyan semmiféle veszedelem sem fenyegetett. Még csak látni sem lehetett sem embert, sem állatot, legföljebb madarak röpködtek a légben.

Jó darabkán haladtak, mikor egy furcsa nagy láda-félére bukkantak ott a fűben. Valami földszállító szekérről felejtették ott. Bertikének rögtön jutott eszébe valami.

— Megálljunk csak! parancsolá. Most itt vagyunk a tenger partján, ez itt a hajó. Én leszek a kapitány és áthajózunk a tengeren. Ül be a hajóba!

Ez a hajó itt a biztos szárazföldön, a zöld fű közt olyan bátorságosnak látszott, hogy Miczike egy csöppet sem félt s beleült. Bertike előkeresett egy hosszú ágot, szintén beült és hatalmasan evezett. Mivel pedig ez csak neki volt mulatságos, hát Miczike a bábujával játszott, mignem egyszerre tompa dörgésre riadt fel.

— Jaj . . . azt hiszem, zivatar lesz, mondá.

— Annál jobb, felelé a vitéz kapitány. A tengeren nagy viharokkal kell megküzdeni. De ne félj semmit, a hajónk nem merül el.

Már ez csakugyan bizonyos volt s Miczike nem is épen ettől félt, hanem az esőtől. Amire eddig nem figyeltek, azt most már észrevették; hogy sűrű fekete felhő lebeg fölöttük. A következő perczben pedig már csöpögni is kezdett.

— Jaj Bertike, már esik!

— Hadd essék! A bátor hajós nem ijed meg egy kis esőtől.

— De én nem vagyok bátor hajós.

— De én az vagyok.

Még jóformán ki sem mondta, mikor az eső lassu csöpögésből hirtelen hatalmas záporrá változott. Most már Bertike ugy elfelejtette bátor hajós szerepét, mintha soha sem is mondta volna. Ugrott ki a hajóból.

— Siessünk haza! mondá.

Kézen fogta Miczikét és szaladtak. De már későn volt. A zápor csak ugy

TUL A KERITÉSEN. (Lásd a 187. lapon.)

szakadt, egy pillanat alatt bőrig áztak. És hozzá még ugy villámlott, dörgött, hogy majd összerogytak ijedtökben. A Miczike szép bábuja meg — no az tökéletesen tönkre ment.

Lucskosan, sárosan, dideregve és félholtra ijedve értek a kert-ajtóhoz, épen mikor a cseléd is oda ért, a kit a mama kendőkkel, esernyőkkel a keresésőkre küldött. Kendő, esernyő most már keveset

használt. Siralmas állapotban, szégyenkezve kerültek a mama elé.

Persze meg sem próbálhatták a mentetgetőzést. Bertike kénytelen volt bünbánólag bevallani, hogy hiába tiltotta a mama, ő bizony neki indult a mezőnek és elcsábította a kis Miczikét is.

— Nem tudtam, hogy olyan nagy zivatar jön! mondá sóhajtv.

— De én láttam s azért nem akar-

talak eresztieni. Most hamar menjetek a szobátokba és öltözzetek át. Aztán mindjárt ott is maradhattok. Mert ma nem lesz se ozsonna, se játék. Elég volt, amit a kerítésen túl találtatok.

Sirdogálva mentek szobájokba. Ott is még jó ideig sirdogáltak, de meg is fogadták, hogy ezentul a mama parancsa olyan kerítés lesz, a melyen soha sem fognak túl menni.

A CZIPŐ.

(Képpel a czimlapon.)

JAJ Istenem, Teremtőm,
Leesett a fél czipőm!

*Leszállnék, de nem tudok.
Mégkötözött rab vagyok.*

*Nem ereszt a börtönöm...
Ide adtad, köszönöm.*

*De már mostan, Mariskám,
A czipőmet add is rám.*

*Mert különben lábacsukám
Még meg is fázik talán.*

*Náthám lehet még utóbb —
S ami ennél borzasztóbb:*

*Teát kell majd szürcsölnöm,
Dunyha alatt feküdnöm!*

DERÜRE BORU.

(Képpel a 184—185. lapokon.)

DEZSŐ, vigyázz! Jó kedved majd követendi gyász!

Ezzel a verses formájú intéssel figyelmeztette Aranka, a nagyobbik testvér, a pajkos Dezsőt, hogy már sok talál lenni a jóból. Dezső azonban csak nevetett nagyot és odább ugrott.

Még pedig nagyot ugrott. A tornászruhájában volt s egy hosszú vékony rudat kerített valahonnan elő, mellyel nagy-szerűen tudott ugrani. Az igaz, hogy eltiport virágokat, odább meg bele lépett a kacsaszatatóba. De se baj! Nagyon jó mulatság az, mikor a hosszú bottal neki iramodva olyan hatalmasat lehet ugrani. Szinte azt hiszi, hogy röpül.

Persze, Aranka ezt nem érti. Ő azt hiszi, hogy elég volna egyszer-kétszer körül ugrálni az udvart. De az semmi. Neki a mezőnek! Ott aztán van hely, nem kell minduntalan vigyázni, hogy hova ugrik.

El is karikázott Dezső oly szaporán, mintha csak gőzmasina vitte volna. S minél nagyobbakat lendített magán, annál jobban bele melegedett.

— Ott az a kerítés ni! Azon is keresztül tudok ugrani. Csak jól neki kell iramodni. Keresztül lendít a botom.

Ebben nem is tévedett. Erősen neki iramodott, jól neki lendítette magát a bottal s magasan keresztül röpült a kerítésen.

De a mint épen legmagasabban fönt volt a levegőben, majd holtra ijedt. Szeretett volna visszajutni oda, a honnan ugrott, csakhogy ez nem volt lehetséges, mert már benne volt az ugrásban. És látta jól micsoda veszedelemben ugrik bele. Látta, de nem segíthetett rajta.

Ott a kerítésen túl egy fáradt vándor pihent a hü kutyájával. Neki dőlt a kis partnak, kutyája pedig hűségesen oda simult hozzá és mind a ketten szépen nyugodtan, gyanutlanul szundikáltak.

Egyszerre csak nagy robajjal, ijedt kiáltással közéjük pottyán valami, azaz hogy valaki. Nem is közéjük, hanem egyenesen rájuk. A vándor is, a kutya is bizony megrémültek, mert hamarjában nem is tudták, mi történik velök. Csak azt tudták, hogy nem jó. Mert Dezső félig a kutyára, félig a vándorra zuhant, a nagy bottal fejbe ütötte a vándort, a szegény kutyát pedig majd agyon nyomta.

Nagy volt a zenebona. A kutya vonított, Dezső jajgatott, a vándor pedig dühösen szitkozódva tápázkodott fel. Még ekkor sem tudhatta, mi történt, csak azt látta, hogy egy fiu nagy bottal rontott közéjük.

— Ejnye semmirekellő ficzkója, hát így fogod te hántalmazni a békességes embereket? No megállj!

Dezső bizony nem állt meg, hanem igyekezett mentül hamarabb elillanni. De nem tudott elég gyorsan föltápázkodni. A haragos vándor fölkapta a hosszú botot és egyet-kettőt bizony jót vágott vele, Dezső csak úgy ugrált bele.

— Jaj, ne bántson! Hiszen nem akartam, magamat is megütöttem! kiáltá rimánkodva.

— No hát legalább máskor jobban fogsz vigyázni.

S a dühös ember még egyet ütött, aztán mérgesen összetörte az ugrató botot, fölvetve a batyuját s odaszólt a kutyanak:

— Gyere Morgó! Keresünk más helyet, a hol nem zavarnak ilyen várossott fiuk.

Odább ballagott. Dezső pedig sirvárva maradt a szomorú csata helyén. Végre aztán nagy busan haza ballagott s belátta, hogy nem árt, ha tulságosan jó kedvére vigyáz, mert akkor majd nem követendő gyász.

MEGFJEJTÉSEK ÉS MEGFJEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVII. kötet 10-dik számában közölt találós kérdések megfjtése:

Teremtő, (tető) halom, ráadás, művész, aszu.

Helyesen fjtették meg: Sugár Katicza, Bergstein Berta, Czukor Ilonka, Krausz Róza, Grünhut Luczika, Vadászfű Irma, Czölder Irénke, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Unger Ferencz és Lajos, Riszdorfer Erzsike, Stein Andor.

Részben megfjtették: Simai Matild, Domány Mariska és János, Sziklai József és Géza, Bernáth Emil, Bosits Miklós és Károly, Visontai Ilonka, Szeszler József,

KOCZKÁS BETÜRFJTVÉNY.

D	L	O	A	Ó	N	R	A	Á	D
R	R	H	T	T	R	R	É	Á	
E	E	E	Ü	E	T	F	T		
Z	É	Ü	J	A	O	L			
Z	G	F	L	Z	A				
Ö	E	S	Y	K					
N	S	S	T						
R	N	R							
C	E								
L									

Ezek a betük úgy helyezendők el, hogy az 1-ső sor, valamint a többi sor kezdőbetűi is: egy látogatott fürdőhely nevét adják. — 2. Itt láthatjuk az állat-ország több fajtát. — 3. Egy város, melynek vára a Vág-völgyének egyik legfestőbb pontja. — 4. Püspökség székhelye. — 5. Férfi név. — 6. A felszállott páráknak hol viharhordó, hol szeliden uszó képződménye. — 7. Férge állatka. — 8. Ásvány. — 9. Mutató névmás. — 10. Mássalhangzó.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Czölder Irénke. A bőséges szabadság után te is ujult erővel s kedvvel láthatsz neki komolyabb feladványaidnak. Közbeeső pihenő óráidból pedig néhányat ismét a »Kis Lap«-nak szentelhetsz. — **Horváth Gizella.** A kedves arcképet nagyon köszönöm. Igazi gyönyörűségem teltet a hosszú haj díszében. Egyszer tán eredetiben is megláthatom, ha a fővárosba jöve, fölkeresel. — **Kaszás Laci.** Az bizony már régi jó tréfa, hogy van rózsaszínű liba, mivel hogy van fehér rózsza is.

Jótekonyság.

Áldással vegyest jár a szerencsétlenség. A mi drága hazánkban is bő termésre szüik esztendő következik, s a felhő, mely termékenyítő esőt bocsát a szomjas földekre, pusztító villámot, jégesőt is hord magában. A jótekonyság kegyes műveinek tehát mindig van jó helyök: emitt elhamvadt községek, amott az árviztől elborított vidékek fölsegélésére szolgálnak azok, s bizonyára Isten és ember előtt kedves dolgot cselekszik az, aki tehetsége szerint igyekezik enyhíteni a kárvallottak inségét.

De a »Kis Lap«, amint olvasmányaiban is a *gyermekvilágra* van tekintettel: a nála begyűlt könyöradományokkal is szenvedő *gyermektársaitok* megvizsgálását és istápolását vallja első sorban szükségesnek. Ép ez okból tartottam fenn magamnak, hogy ami kegyes filléreket küldtök be hozzám, ügyefogyott gyermekek támogatására fordítom. Így juttattam, az én apró hiveim jóvoltából, ezreket a »szegény-gyermek kórház«, a »bölcsőde«, sanyaru körülmények között elhalt jelesek *árváinak*, a télen *fázó és éhező*, a nyár hevében *elernyedő* kis társaitok boldogulására. S valamint eddig siettem egy-egy összegecskével oda, ahol legégetőbb volt a *gyermeknek nyomora*: továbbra is a ti áldott jó szivecskétek alamizsnáját oda viszem, a hol legsürgetősebb a segítség.

Legtöbben a magam belátására is bizzatok, hová vigyem az adakozásokat. De mert mindig akadnak, akik határozott célra kívánják fordíttatni a hozzám beküldött pénzeket — újból kijelentem, hogy ezekre nézve az intézkedést az én legjobb belátásom szerint fogom megejteni ezen túl is: télen az éhező és fázó, nyáron pedig azon gyermekek számára, akiket sok jótételek gyámolításával, az ugynevezett »szüniidei telepekre« szottak küldözgetni tiszta levegőjü, hegyes vidékekre, a hova sápadtan, lefogyva indulnak el szegénykék, s a honnan — mint szívem nagy örömére a multkor is láttam — piros pozsgásan, viruló egészségben, megizmosodva térnek vissza a nagy városba.

Ezek után azt hiszem, hogy mindnyájan, akik fölkeresitek a »Kis Lap«-nak »Jótekonyság« czimü állandó rovatát, feltétlenül megbíztok bennem. S mivel most a gyümölcsösztő, bőséges ősznek heteiben vagyunk, inséges gyermek még nem akad: az utolsó kimutatás óta begyűlt összeget a mindig támogatásra szorult, a mindig támogatásra érdemes »Bölcsőde« felebaráti céljainak szentelem, ahol a nehéz napszámban dolgozó szülék apróságainak hűséges gondját viselik.

A bölcsődére adakoztak tehát: Kaffka Irén és Jenny 1frt. — Lustig Aranka és Jenny 1 frt. — Piúkovits Gyöző 1 frt. — Rosenberg Jenő gyűjtése 5 frt 50 kr. (Egyes adakozók: Beck József és Nándor 50 kr., Gyöngyösi Gyula 20 kr., Kornis Géza 20 kr., Horváth Esztike 20 kr., Huth Dávid 10 kr., Igriczi János 10 kr., Jung N. 10 kr., Kopácsi Móricz (v. Marie?) 20 kr., Maibaum Armin 10 kr., N. N. 1 frt., N. N. 65 kr., Polgár Bella, Ilona, Lajos, Irén és Margit együtt 1 frt., Papp István és Lajos 20 kr., Piliczter Ernő 30 kr., Rosenberg Irén 5 kr., Kolozsi Lajos 10 kr., Orosz Bella 10 kr., Reich Sámuel 20 kr., Szilágyi Dezső 20 kr.)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.
Egész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legzélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.